

יעל נאמן

סוף

אבודים התכוננו אחד בשני, ואז נרד מבטנו התועה למטה, לאדמה. אהבתנו ניתקה מאיתנו ללא שליטה, התרחשה פתאום, הפרידה (כמו האהבה). לא ידענו מה לעשות עם אהבתנו שנגמדה. התלבטנו.

אם נקבור אותה, נוכל רק להתפלל לתחיית המתים. אם נתעלם ממנה (מהפְּרָדה) אולי יעירו אותה החיים. ובכל זאת, הרגשנו שנינו שצריך לעשות משהו, לציין את המאורע, או שאולי הרגשנו שאנחנו חייבים לעשות משהו עם הידיים. מה הפריד בינינו? דגים ולופים. זה מה שהפריד. מה חיבר בינינו? לא יכולנו לזכור בשעה שנפרדנו, אבל כנראה אותו הדבר, אותו הדבר בדיוק. שנינו היינו מונחים בינינו, למרגלותינו, עוזבים. היינו עצובים. ככה זה היה באותו היום.

מאז עברו שנים. אינני יכולה לזכור מה החלטנו שם, אם נהיה ידידים או לא, אם נהיה חברים או לא, כל השאלות האלה שכולם שואלים. היינו בודדים.

"מה תרצה שנשים לצדך בקבר האחים המשותף של אהבתנו?" שאלתי אותו באותו היום.

"דגים", הוא אמר, "הניחי עלי את שלושת דגי האהובים" (דגים שקופים הוא אהב. חציים כחול-חציים צהוב. דגים מטופשים, אגב). "ואת, מה תרצי לצדך?" הוא שאל. "אותך, לצדי", אמרתי, "למזכרת."

"שוב הלופים האלה, המחשבות שמתחילות ונגמרות באותו המקום," הוא אמר, "אי אפשר. ככה זה לא ייגמר לעולם."
 "טוב," אמרתי, "אז כלום."
 וכך עמדנו, מתבוננים למטה, בקברנו הטרי. בינינו היו מונחים הלופים שלי כמחשבות מתות והדגים שלו, השקופים, מפרפרים, חציים כחול-חציים צהוב.
 "נכסה את הקבר?" שאלתי.
 "ברור שלא נכסה את הקבר. את נורמלית?" הוא שאל.
 "אם נכסה את הקבר, לא נוכל לצאת.
 אנחנו הרי רוצים להמשיך לחיות, אף אחד כאן לא רוצה למות," אמר, "בואי לא נגזים עם זה," חידד את דבריו.
 "טוב," אמרתי (תמיד הסכמתי אתו, לא בגלל שידע יותר ממני, אלא כי הוא הקובע).
 "ובכל זאת, אם יש קבר, אני רוצה לשאת הספר," הוא אמר.
 "גוֹ אָהֶר," אמרתי, "אני מקשיבה."
 הוא נשא הספר יפה מאוד, אבל מתוכנו לא שמעתי שום דבר.
 "יפה?" שאל, לא מבחין (כרגיל) בדמעותי.
 "יפה מאוד, נפלא," אמרתי (כרגיל). "שיר יפה מאוד."
 "זה לא שיר," הוא התעצבן, "זה הספר, את זה את קולטת, נכון?"
 "כן," אמרתי, "קולטת אבל לאט. האם תהיה מוכן לחזור על דבריך למעני?"
 "בעודנו קוברים כאן את אהבתנו, שוב את מתחילה עם לופ. את זה לפחות את מבינה?"
 זה גרם לי לבכות עוד יותר (העצבים שלו).
 הוא לא חיבק אותי (אף פעם לא חיבק אותי כשבכיתי, גם אני, לרוב, לא חיבקתי אותו).
 אהבתנו היתה קרה לא פחות משהיתה חמה), וחויץ מזה הוא פחד מכתם על החולצה.
 לחצנו ידיים ונפרדנו, לא אדע לומר אם בצער, בהקלה מסוימת או במה.
 נפרדנו וזה העיקר. מה שקורה אחרי הפרדה הוא תפל.
 (כמובן שגם הפרדה תפלה וגם האהבה תפלה, אבל אותן אני זוכרת ולכן עליהן אני מספרת.)
 לא יודעת מה היה מאז, אולי הוא התחתן. אני לא בטוחה.
 אולי החלפנו גלויות שנה טובה, אולי לא.
 האם הצטערנו שנפרדנו? שאלתי את עצמי, ולא ידעתי.
 ידעתי שלשאלה הזאת הרי לא תיתכן תשובה.

אבל האם באמת נפרדנו, חשבתי היום, עשר שנים אחרי שזה נגמר.
 ולא ידעתי אם זה לופ, או שאלת אמת (בהנחה שיש שאלות אמת, והרי אין כאלה).

מה קברנו שם, מה קברנו שם, מילמלתי הבוקר, אחרי חלום חיילכאורה שחלמתי
עליו,
ולא יכולתי להיזכר (כן זכרתי שחלומות הם דבר מת).
משום מה זכרתי רק שהקבר איננו מכוסה.